

Våren 2009 bestemte jeg meg for å gjøre noe helt annet et halvår før jeg begynner å studere. Jeg tok kontakt med Marit Kolstadbråten i Deaf Aid, og etter kort tid hadde jeg bestemt meg for at jeg ville jobbe som frivillig for organisasjonen i Kenya. I slutten av august reiste jeg fra Ål og satte meg på flyet til Nairobi. I løpet av oppholdet mitt her har jeg hovedsakelig jobbet på det Grønne Huset, en førskole for døve i Kibera-slummen. Jeg har aldri jobbet med døve tidligere, men jeg stortrives og har allerede lært meg masse tegnspråk. Nå vet jeg at det kommer til å bli både trist og tøft å reise fra barna jeg jobber med når jeg reiser hjem til jul.

Ragnhild Tunestveit

Besøkte familien: På kvelden kom alle ungene i nabolaget bort for å hilse på og vi leika. Her er jeg sammen med veslesøstra til Beavon, Margareth og en fetter.

Jeg jobber på en førskole for døve i Kibera-slummen i Nairobi. Jeg kunne fortalt mye om hva jeg har opplevd, men jeg hadde en helt spesiell opplevelse da jeg for litt over en måned siden reiste til Kisii for å møte gutten som min norske familie er fadder for.

Søndag 4. oktober gikk turen fra hovedstaden i Kenya til en liten fjellby ca. 250 km øst for Nairobi. Jeg reiste for å gjøre en del praktiske oppgaver for Deaf Aid i tillegg til at jeg selvfølgelig dro for å hilse på Beavon, som han heter.

Enkle kår

Området rundt Kisii er veldig grønt og frodig fordi klimaet er helt ideelt (varmt og fuktig) for å dyrke for eksempel sukker, mais, avokado, poteter, te og kaffe, for ikke å snakke om bananer. Jeg bodde sammen med familien til Beavon i fire dager. Det var egentlig akkurat sånn jeg hadde forestilt meg Afrika før jeg kom hit, enkle og primitive levekår og hverdag fylt av glede og takknemlighet. Familien hadde et stykke land hvor de plantet poteter, sukkerrør og avokado. Høns gikk fritt rundt. I tillegg hadde de et par større fe, noen geiter, en hund og en katt. Om morgenen ble jeg vekket av at hanen gol, og frokosten bestod av kenyansk kaffe og småbananer. For å komme til hovedveien som gikk inn til byen, måtte vi gå omtrent en halv time. Da jeg kom tilbake godt utpå ettermiddagen, fikk jeg «dusje» i utedusjen midt på tunet, før jeg fikk spise middag sammen med familien på kvelden.

12-åring

Beavon er 12 år og går på Gianchere

Hjem til fadderbarnet

Nå har jeg bodd og jobbet her i Nairobi, Kenya i fire måneder. Jeg har reist og opplevd mye og lever et liv så ulikt alt hjemme i Hallingdal og Norge som man kan tenke seg.

Møttes: Ragnhild Tunestviet sammen med fadderbarnet Beavon.

internatskole like utenfor Kisii. Vi har vært faddere for Beavon i et par år, og nå ville jeg benytte meg av sjansen til å møte han. Beavon var travelt opptatt med undervisning da jeg kom og ville hilse på, men han hadde heldigvis litt tid til en prat. Jeg synes det var spesielt, men fint å kunne komme så nær på noe som hele tiden har vært så fjernt og langt borte.

Barneflokk

Ellers gikk dagene med til å besøke tre internatskoler rundt Kisii. Der hadde jeg som oppgave å snakke med de barna som er støttet av Deaf Aid. Jeg reiste sammen med ei döv jente fra Kenya som hadde fått de samme oppgavene som meg, nettopp for å kunne gi ledelsen to helt ulike syn på samme sak.

Med det samme vi ankom skoleområdet, ble vi bokstavelig talt overfalt av en hel flokk skolebarn. Dette området av Kenya er det nemlig svært få hvite, og flere av barna har aldri noen gang sett en hvit person før. Da føler man seg plutselig veldig annerledes. Vi snakket med barna om trivsel, skole, kommunikasjon i hjemmet og fremtidige drømmer og planer. Barna var veldig ivrige til å snakke og fortelle.

Kontakt

Turen til Kisii var en opplevelse jeg seint vil glemme. Selv flere uker i ettertid har Beavons far ringt meg for å spørre når jeg kommer tilbake på besøk, eller for å takke eller bare for å si «Good Morning». Det er ikke så mye som skal til for å gjøre en liten forskjell og samtidig få så mye igjen ved en sånn opplevelse.

RAGNHILD TUNESTVEIT